

Negende kamer

VONNIS

400424

A.R. nr. 09/2772/A

Rep. nr.: 10/7206

De arbeidsrechtbank te Gent, negende kamer heeft het volgend vonnis uitgesproken:

INZAKE: [REDACTED], wonende te 9040 Gent/Sint-Amandsberg, [REDACTED]

EISENDE PARTIJ, – die in persoon ter openbare zitting aanwezig is.

TEGEN: het **OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN GENT**, publiekrechtelijke instelling, met zetel te 9000 Gent, Onderbergen 86,

VERWERENDE PARTIJ, – ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Meester E. Van Acker, advocaat te 9000 Gent, Brugsesteenweg 318.

IN FEITE.

A. De eisende partij, [REDACTED] geboren te Bingol (Turkije) op [REDACTED], is een 42 jarige man met Turkse nationaliteit, gehuwd met [REDACTED] en vader van vijf kinderen. Hij verblijft alleen in België en wil zijn echtgenote en kinderen, die in Turkije verblijven, in het kader van een "gezinshereniging" naar België laten komen. Hij is in het bezit van een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur onder voorwaarden is verlengd, nl. het voorleggen van een arbeidskaart, van een recent getuigschrift dat de therapietrouw bevestigt en van een geldig en internationaal erkend reisdocument of paspoort.

De verzoeker is sinds 01 oktober 2007 in hulpverlening bij het O.C.M.W. Gent en wordt geconfronteerd met een medische problematiek. Hij dringt er bij het O.C.M.W. Gent sterk op aan dat hij zou worden geholpen bij de procedure gezinshereniging: eerder zou hij daartoe een bedrag van 8.000 EUR hebben geleend bij een bankinstelling, dat hij aan twee personen heeft gegeven, van wie hij nadien niets meer heeft gehoord. Hij legde strafklacht neer, doch dient intussen de lening af te betalen. Op 29 juli 2009 heeft de eiser aan het O.C.M.W. Gent om financiële hulp gevraagd ten bedrage van 5.000 EUR.

Volgens de heer [REDACTED] bestaan de kosten, verbonden aan een gezinshereniging vooral uit de aanvraag om een paspoort voor zes personen, het tijdelijk verblijf daartoe van het gezin in een hotel in Ankara, het transport tussen woonplaats (Bingol) en het consulaat in Ankara, het afsluiten van een ziektekostenverzekering en de aanschaf van vliegtuigtickets. Hij heeft zich bereid verklaard om, in geval van toekenning, het bedrag aan het O.C.M.W. terug te betalen via maandelijkse afkortingen.

B. Het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van het O.C.M.W. Gent heeft op 18 augustus 2009 beslist wat volgt :

" Het OCMW Gent verleent geen tussenkomst in de gezinshereniging voor uw echtgenote en vijf kinderen ten bedrage van 5000,00 EUR.

De redenen hiervoor zijn:

de aanvraag betreft een verzoek voor uw echtgenote en vijf kinderen, zij verblijven niet op het Belgisch grondgebied, derhalve is het OCMW niet bevoegd (artikel 1 van de Organieke Wet van 8 juli 1976).

Hiervan is kennis gegeven aan de eisende partij per aangetekende zending d.d. 31 augustus 2009. De eiser heeft hier tegen verhaal ingesteld bij deze rechtbank via een verzoekschrift d.d. 09 oktober 2009 en is van oordeel dat, aangezien hij effectief in België woont, wel degelijk steun moet worden verleend door het O.C.M.W. Gent.

Gezien hij de kosten verbonden aan een gezinshereniging niet zelf kan bekostigen, houdt een weigering van het O.C.M.W. in dat hij nooit kan verenigd zijn met zijn gezin, wat een flagrante schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Gevorderd wordt de bestreden beslissing te niet te doen en te zeggen voor recht dat "het O.C.M.W. Gent dient tussen te komen in de kosten van gezinshereniging, voorlopig begroot op 5.000 EUR en de gedaagde te veroordelen tot de kosten van het geding".

Tenslotte wordt gevraagd de beschikking uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen van kantonnement.

IN RECHTE.

De vordering werd voor deze rechtbank ingesteld via een verzoekschrift d.d. 9 oktober 2009, dat op 29 oktober 2009 ter griffie werd neergelegd.

De partijen werden opgeroepen overeenkomstig art. 747 Ger. W. om voor de rechtbank te verschijnen ter openbare terechtzitting van 3 september 2010. De gedingpartijen werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies.

De stukken van het geding, o.m. de stukken gevoegd bij het dossier van de rechtspleging, werden ingezien. Het debat werd gesloten.

Het Openbaar Ministerie heeft een mondeling advies uitgebracht ter zitting van 3 september 2010, dat werd toegelicht door mevrouw L. Van Brien, substituut-arbeidsauditeur. Hierop is door geen enkele partij gerepliceerd. Nadien werd de zaak in beraad genomen.

De vordering heeft betrekking op een geschil inzake de toepassing van de wet d.d. 08 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, in het bijzonder op de weigering van maatschappelijke dienstverlening.

Overeenkomstig art. 71, 3de lid van deze wet dient het beroep bij de Arbeidsrechtbank ingesteld te worden bij verzoekschrift, dat op straffe van verval wordt ingediend binnen drie maanden vanaf de kennisgeving van de beslissing.

Het staat bijgevolg vast dat op 29 oktober 2009 tijdig verhaal is ingesteld, gezien kennis werd gegeven van de beslissing van het O.C.M.W. op 31 augustus 2009. De op de vordering gesteunde eis is regelmatig naar de vorm (art. 704 Ger. W.).

TEN GRONDE.

A. standpunt van het O.C.M.W. Gent.

A.1. Uit de toepasselijke wetsbepalingen volgt dat een O.C.M.W. slechts hulp of steun kan verlenen aan personen, die rechtmatig in België verblijven. Het verzoek van de eiser moet worden geïnterpreteerd als een vraag, uitgaande van zijn echtgenote voor haarzelf en haar kinderen die niet in België verblijven, zodat het O.C.M.W. Gent ter zake onbevoegd is.

In ondergeschikte orde (nl. indien het O.C.M.W. Gent wel bevoegd wordt geacht) blijft de vordering ongegrond: er moet immers steeds worden nagegaan of en hoe de maatschappelijke dienstverlening moet worden verleend. Meer bepaald of de beoogde tussenkomst in concreto onder de gevraagde vorm kan worden toegestaan. Het is evenwel duidelijk dat een verzoek om 5.000 EUR ter beschikking te stellen, niet zomaar kan worden ingewilligd.

Elke concrete informatie over de gezinshereniging ontbreekt, terwijl nochtans minstens moet vaststaan dat de intenties tot gezinshereniging oprecht zijn en dat de hereniging met succes kan worden tot stand gebracht. Dit is geenszins het geval.

A.2. Er wordt geen enkel bewijs of document voorgelegd, waaruit valt af te leiden dat inderdaad een aanvraag tot gezinshereniging is gebeurd. Evenmin is aangetoond dat één of andere Belgische instantie ermee instemt om de vrouw en kinderen van de eiser te laten overkomen.

Er bestaat zelfs twijfel over de eigenlijke intenties van de verzoeker, gelet op het merkwaardig verhaal over de lening van 8.000 EUR, dat veeleer ongeloofwaardig is. Bovendien wordt een gezinshereniging enkel toegestaan indien men kan bewijzen over voldoende huisvestingsgelegenheid voor de familie te beschikken, wat in geen geval door de eiser is aangetoond.

Het is uitgesloten dat het O.C.M.W. wordt veroordeeld tot betaling van een forfaitair bedrag aan een steunzoeker, die niet eens aanbiedt de eigenlijke kosten te bewijzen. Uiterst ondergeschikt wordt opgemerkt dat als het O.C.M.W. zou worden verplicht tot financiële steunverlening, zulks alleen mogelijk is via een terug te betalen voorschot.

B. beoordeling.

B.1. Het O.C.M.W. heeft tot opdracht éénieder die daartoe zelf niet in staat is, in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden, dat beantwoordt aan het principe van de "menselijke waardigheid" (art. 1 van de O.C.M.W.-wet d.d. 8 juli 1976) en dient hiertoe, zo nodig, de meest passende dienstverlening te verstrekken.

Maatschappelijke dienstverlening krachtens de O.C.M.W.-wet valt duidelijk te onderscheiden van de prestaties, verschuldigd krachtens de wet d.d. inzake het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op leefloon (voorheen bestaansminimum) is een subjectief en afdwingbaar recht op een bepaald bedrag, afhankelijk van de gezinssituatie en de bestaansmiddelen en vergelijkbaar met de prestaties in de sociale zekerheid.

Er bestaat daartegenover inderdaad een subjectief recht op maatschappelijke dienstverlening overeenkomstig de bepalingen van de O.C.M.W.-wet, doch dergelijk recht is slechts afdwingbaar mits blijkt dat het om de meest passende dienstverlening gaat (artikelen 1 & 57 O.C.M.W.- wet).

Het toepasselijk criterium is dat van de mogelijkheid om een menswaardig bestaan te leiden, zonder dat eventueel door het O.C.M.W. opgestelde barema's een bindend karakter kunnen hebben (Berger J.M., *Le droit et la jurisprudence des chambres de recours*, Ann. Dr. Louvain 1982, 154-157, nrs. 50-59).

Anders dan voor het recht op maatschappelijke integratie, worden dus voor de O.C.M.W.-dienstverlening geen voorwaarden gesteld inzake leeftijd, nationaliteit en verblijf en zelfs strikt genomen geen voorwaarde van financiële behoefte.

"Elke persoon" komt in aanmerking, ook al is hij minderjarig of vreemdeling, ook al verblijft hij niet regelmatig op Belgisch grondgebied en ook al is hij niet behoeftig (Simoens D., *O.C.M.W.-Dienstverlening, Praktische handleiding voor een juridisch correcte individuele dienstverlening*, nr. 781, p. 264).

De vorm van het subjectief en afdwingbaar recht op de "meest passende maatschappelijke dienstverlening" krachtens de O.C.M.W.-wet d.d. 8 juli 1976, dient in elke zaak afzonderlijk bepaald te worden en dit, in geval van verhaal bij de arbeidsgerechten, rekening houdend met de toestand die bestaat op het ogenblik van de uitspraak.

Het Grondwettelijk Hof heeft dit onderscheid niet als discriminerend beschouwd (Arbitragehof arrest nr. 112/2003 d.d. 17 september 2003, www.arbitrage.be).

B.2. Wanneer het ingestelde beroep ontvankelijk wordt bevonden, is de bestreden beslissing niet definitief geworden. Bijgevolg dient de rechter zich in de plaats van het O.C.M.W. te stellen en het recht op maatschappelijke dienstverlening te onderzoeken en gebeurlijk vast te leggen, rekening houdend met alle voorwaarden.

Aldus moet de wettelijkheid van de beslissing worden onderzocht en de rechtsverhouding tussen de partijen worden geregeld. Meer bepaald moet worden nagegaan of de eiser in aanmerking komt voor maatschappelijke dienstverlening en in welke zin.

Het valt aan te nemen dat het verzoek van de eiser, nl. het ter beschikking stellen van een bedrag van 5.000 EUR om een gezinshereniging mogelijk te maken, in feite een vraag om maatschappelijke dienstverlening is, uitgaande van zijn echtgenote en kinderen, die in het buitenland verblijven. Het verblijf in België is geen grondvoorwaarde voor het recht op maatschappelijke dienstverlening.

Een gewoonlijk verblijf op het grondgebied van een bepaalde gemeente is daarentegen wel het criterium voor het bepalen van de (territoriale) bevoegdheid van het O.C.M.W. Een daadwerkelijk verblijf op het grondgebied van de gemeente waar de hulp wordt aangevraagd, dient te worden bewezen om na te gaan of het O.C.M.W. van die gemeente wel territoriaal bevoegd is.

Bijgevolg is het verblijf op het Belgisch grondgebied *de facto* wel noodzakelijk voor de uitoefening van het recht op maatschappelijke dienstverlening (Cuypers D. en Pas H., Subjectief recht op maatschappelijke dienstverlening: overzicht van rechtspraak 1994-1998, T.S.R. 1999,608).

Hiermee rekening houdend kan de door het O.C.M.W. Gent ingeroepen motivering (cfr. bestreden beslissing d.d. 18 augustus 2009) inderdaad de afwijzing van het verzoek om hulpverlening wettigen.

B.3. Hiertegen kan worden ingebracht dat de beoogde gezinshereniging van bepalend belang is voor het recht van de verzoeker om (in België) menswaardig te kunnen leven. Niemand zal ontkennen dat de hereniging van een gezin in bepaalde omstandigheden maximaal kan bijdragen tot het menswaardig bestaan van de gezinsleden, in casu de hulpvrager en hiertoe zelfs onontbeerlijk kan zijn.

Tegelijk moet worden vermeld dat "behoefte" van de aanvrager in strikte zin niet is vereist om de (on)mogelijkheid tot het leiden van een menswaardig bestaan te beoordelen.

Naast materiële noden kunnen immers immateriële of diepmenselijke aspecten, die wegens de wisselwerking van de verschillende factoren eigen aan de omstandigheden waarin elke persoon zich in concreto geplaatst ziet in eigen milieu en in een bepaalde tijd, een bedreiging vormen voor zijn normale ontplooiing als mens, voor zichzelf en/of voor zijn gezin (vgl. Beroepskamer Brabant, 21 oktober 1977, niet gepubliceerd en geciteerd door Simoens D., o.c., nr. 769, p. 260).

Overeenkomstig art. 60 § 4 van de O.C.M.W.-wet d.d. 8 juli 1976 verzekert het Centrum de psychosociale, morele of opvoedende begeleiding die de geholpen persoon nodig heeft om geleidelijk zelf zijn moeilijkheden te boven te komen. Uit het gebruik van de term "verzekert" blijkt dat het O.C.M.W. verantwoordelijk is en ervoor dient in te staan dat effectief de gevraagde begeleiding wordt geboden.

Hiertegenover staat evenwel dat een verzoek om maatschappelijke dienstverlening niet vrijblijvend is en dat van de hulpvrager een intense en correcte medewerking wordt verondersteld.

Het verzoek – zoals het thans is geformuleerd – is er enkel op gericht financiële steun te bekomen om de reis van zijn echtgenote en kinderen naar België te bekostigen, inclusief alle hiertoe noodzakelijke voorbereidingen en maatregelen.

Dit veronderstelt minstens dat de verzoeker bewijst dat hij reeds initiatieven heeft ondernomen om de herenigingsprocedure voor te bereiden en op gang te brengen. Terecht merkt het O.C.M.W. op dat niets wordt voorgelegd i.v.m. een eventuele aanvraag tot gezinshereniging, laat staan enige principiële toestemming van de bevoegde Belgische instantie voor de eiser om zijn vrouw en kinderen te laten overkomen.

Het besluit dient te zijn dat het verzoek om 5.000 EUR ter beschikking van de eiser te stellen, terecht werd afgewezen. Dit neemt niet weg dat de heer [REDACTED] een nieuw verzoek tot het O.C.M.W. kan richten tot het bekomen van de nodige hulp en bijstand om een procedure tot gezinshereniging op te starten en uit te werken.

De vordering kan niet worden toegewezen. De gedingkosten dienen echter ten laste van de verwerende partij gelegd te worden, met dien verstande dat de verzoeker niet gerechtigd is op een rechtsplegingvergoeding, gezien hij niet (meer) door een advocaat werd bijgestaan of vertegenwoordigd.

OM DEZE REDENEN,

de Arbeidsrechtbank Gent, **negende kamer,**
Rechtdoende op **tegenspraak,**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 35, 36, 37 en 41, die allen werden nageleefd,

Gelet op het mondeling advies van het Openbaar Ministerie,

Verklaart de vordering **ontvankelijk doch ongegrond** en wijst de hierop gesteunde eis af,

Legt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij, gelet op artikel 1017, tweede lid Ger. W.,

Vereffent de op heden te begroten kosten aan de zijde van elke gedingpartij op **nul euro** ingevolge gemis aan opgave,

03 NOV. 2010

A.R. nr. 09/2772/A

m. bedate. 87 blad

Zegt dat er geen aanleiding bestaat om dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Aldus gewezen door:

de heer Piet VAN TROOS,	rechter in de arbeidsrechtbank,
de heer Marc TERMOTE,	rechter in sociale zaken, benoemd als werkgever,
de heer Daniël HEIRBRANT,	rechter in sociale zaken benoemd als werknemer-bediende,

bijgestaan door:

de heer André VAN WAMBEKE, afgevaardigd griffier

en uitgesproken door de kamervoorzitter op **EEN OKTOBER TWEEDUIZEND EN TIEN** in openbare terechtzitting van de negende kamer van de arbeidsrechtbank Gent.

Bij beschikking d.d. 27 september 2010 van de voorzitter van de arbeidsrechtbank Gent werd Eric Van Laecke, rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer, aangewezen om Daniel Heirbrant, rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer, wettig verhinderd, te vervangen bij het ondertekenen van dit vonnis, waarover hij mede heeft beraadslaagd.

VAN WAMBEKE VAN LAECKE TERMOTE VAN TROOS.

Van Wambeke l.

Voor eensluidend verklaard
afschrift ter kennisgebracht in
uitvoering van art. 792 Ger.W.
Vrijgesteld van expeditierecht
art. 280, 2° Wetb. Reg.

De griffier,

Van Wambeke l.

A. VAN WAMBEKE
Afgev.-griffier